

Budowa ektosyfonu i jej znaczenie dla systematyki głowonogów ortoceratydowych

Harry Mutvei

Acta Palaeontologica Polonica 47 (1), 2002: 157-168

Ektosyfon (rurka osłaniająca miękkie tkanki syfonu głowonogów) u ortoceratydów składa się z dwóch warstw: zewnętrznej sferulitowo-pryzmatycznej i wewnętrznej wapienno-perforowanej. Warstwa sferulitowo-pryzmatyczna jest bezpośrednim przedłużeniem warstwy o tej samej budowie w lejku syfonalnym, natomiast warstwa wapienno-perforowanej jest strukturalnie zmodyfikowanym odpowiednikiem warstwy perłowej w lejku syfonalnym. Warstwa wapienno-perforowana przebita jest licznymi porami prostopadłymi do powierzchni syfonu lub nieregularnie anastomozujące. Pory te są interpretowane jako puste przestrzenie po substancji konchiolinowej ektosyfonu. Występowanie takiej struktury ektosyfonu jest skorelowane z grzbietowym położeniem śladów przyczepów mięśni wciągających głowę do muszli. Podobny wariant struktury ektosyfonu i grzbietowo położone przyczepy mięśni wciągaczy charakteryzuje także lituitydy, zaliczane wcześniej do tarficeratydów, oraz bałtoceratydów, zaliczane wcześniej do elesmeroceratydów. Oba taksony zaliczane są więc do podrzędu Orthoceratina, który wraz z podrzędem Actinoceratina tworzy rząd Orthoceratida Kuhn, 1940.

Key words: Orthoceratina, Actinoceratina, siphuncular structure, connecting ring.

Harry Mutvei [harry.mutvei@nrm.se], Department of Palaeozoology, Swedish Museum of Natural History, Box 50007, SE-10405 Stockholm, Sweden.

[Full text \(6,495.7 kB\)](#)